

tribuna

LIST ZVEZE ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

Plenum Univerzitetnega odbora ZŠJ

Prva stopnja - praksa - študentje

Plenuma Univerzitetnega odbora Zveze študentov, ki je zasedal v razširjeni sestavi, čeprav je bila udeležba bolj skromna, so se udeležili tudi Jože Pernuš, predsednik Univerzitetnega sveta, Ludvik Zajc, sekretar Univerzitetnega komiteja ZK in pomočnik generalnega sekretarja univerze Rado Peternel.

Plenum je bil v celoti posvečen študijski problematiki in spada v sklop obširnih priprav za prvo republiško konferenco Zveze študentov v Sloveniji, ki bo 20. aprila v Mariboru.

Uvodni referat, ki ga je pripravil član predsedstva UO ZSJ MILAN KUCAN, se je dotaknil vrste vprašanj v zvezi s prvo stopnjo, študijskimi programi, sodelovanjem prakse, vlogo Zveze študentov itd.

V referatu je posebej poudarjen odnos do reorganizacije visokega šolstva. Naloga univerze je, da daje družbi zadostno število strokovno usposobljenega in pripravljene kadra. Vendar moramo vedeti, da niti univerza niti kak drug visokošolski zavod ne bo sposoben te naloge opraviti z lastnimi močmi, brez tesnega sodelovanja gospodarstva in družbenih služb in poznavanja realnih potreb. Praksa je čutila, da dobiva premalo kadra, saj je do nedavno diplomiralo le 25 odstotkov vpisanih študentov in še ti povprečno po 6-letnem študiju. Ob povečani in modernizirani proizvodnji je bil tako nezadosten priliv visokokvalificiranih kadrov nezdružen. Visoko šolstvo se je polemika

kem znašlo pod dokajšnjim pritiskom, ki je zahteval njegovo modernizacijo in bolj intenziven študij. Tu pa ni šlo samo za formalne, ampak korenite vsebinske spremembe. Pri tem je bila najširša praksa ob strani, čeprav so v tem sodelovali poindivi, ki so se dobro zavedali pomembnosti tega vprašanja. Referat ugotavlja, da je bila osnovna napaka pripravljene dela, kolikor je to zajelo širši krog izven univerze, da se je preveč orientiralo na zbornice in združenja, v ozadju pa je pustilo ves tisti element, ki bi moral biti v prvi vrsti zainteresiran za kader prve stopnje. Pri tem ni bilo predhodnih analiz po dejanskih potrebah, ki bi temeljile na sistematizaciji delovnih mest in upoštevale perspektivni razvoj posameznih področij.

Tako se sedaj, ko bodo v kratkem diplomirali prvi študentje na prvi stopnji, nahajamo v položaju, da praksa ne kaže ni-

kakršnega zanimanja za tak kader. Znano je, da nekatere veje gospodarstva kader prve stopnje odkrito odklanjajo. Tako je v metalurgiji, rudarstvu, kemiji, veterini in še marsikje. Odklonilo stališče do prve stopnje so zavzeli tudi inženirji, tehniki, metalurgi in rudarji na kongresu v Tuzli. Zahtevali so celo podaljšanje študija na tehniških šolah in fakultetah. »Po vojni smo imeli pet barvnih metalurgov in ti so izveliki prvo petletko. Lahko čakamo, da se nam kader s SPLOSNO rudarsko in metalurško IZOBRAZBO IZSOLA,« je študentom izjavil docent, udeleženec tega kongresa.

Tu ne bi hoteli na široko komentirati takih in podobnih izjav in odnosa prakse do diplomantov prve stopnje. Na razpologo je dovolj argumentov povsem resne narave, ki taka gledanja kvalificirajo kot kratkovidna, škodljiva za nadaljnji razvoj reforme in gospodarstva, ki je tesno povezano s kadri. Naj spomnimo samo na vertikalno diferenciacijo tehniške inteligence v visoko razvitih industrijskih državah. Vendar bi hoteli poudariti, da bo potrebno ravno zato, ker je REFORMA PROCES, KI NE BO ZA-

KLJUCEN ZE JUTRI, rešiti še marsikatero pereče vprašanje, ki grozi kompromitirati tudi vse tisto, kar je v reformi pozitivno.

V diskusiji na plenumu sta sodelovala tudi tovariša Pernuš in Zajc, ki se nista posebej strinjala z nakazano problematiko v referatu. Pudarjala sta, da so razna vprašanja postavljena preveč načelno, da študentska organizacija verjetno ne bo imela posebnih uspehov, če bi hotela prakso učiti, da diplomantje prve stopnje niso nikakršna izgubljena generacija, ker bodo lahko nadaljevali študij na drugi stopnji itd. Takim mnenjem so se pridružili tudi nekateri diskutantje med študenti. Posebno velja opozoriti na mnenje, da je reforma in prva stopnja dejstvo, torej PROCES in da je naloga organizacije, da si prizadeva, da se kar najbolj uspešno realizira. Strinjamo se z mnogimi mnenji diskusije, vendar naj opozorimo, da referat ni imel nikakršnih pretenzij opozarjati na povsem konkretna vprašanja po fakultetah, posameznih učnih programih itd. Mnenja smo, da je to predvsem zadeva organizacije po fakultetah, to je njena dolžnost, zato ima vse kompetence. Res je, da marsikje pušča to ob strani. Referat, prebran na plenumu, je bil predvsem osnutek referata za prvo republiško konferenco in je bil dan v razpravo z namenom, da bi ga diskusija dopolnila. Če analizira in opozarja na nekatera vprašanja, ki so še nerešena, ali niso rešena zadovoljivo, ne dela tega zato, da bi karkoli kompromitiral. Nasprotno, prizadeva si, da bi se ta vprašanja zadovoljivo rešila in preprečila morebitno kompromitacijo.

STANE ČEHOVIN

DALEČ PREMALO PRIJAVLJENIH

Od Jesenic do Gevgelije

gredo pozdravi, in čestitke, iz roke v roko, od srca do srca. Letos je štafeta mladosti stekla izpod tovarniških dimnikov pod Mežakljo. Nosijo jo naši mladinci in mladinke, pionirji pripadniki naše Armade, vsi, ki bi radi čestitali našemu dragemu maršalu za njegov rojstni dan.

Kdo bi vedel, koliko oči je pospremil na pot štafeto mladosti, koliko rok je pomahalo v pozdrav no-

10. aprila je bil prvi rok za oddajo prijavnice za študentske delovne brigade v letu 1962. Medtem ko odhajajo na zvezno mladinsko delovno akcijo prve letošnje brigade, ko lahko beremo v študentskem tisku ostalih univerzitetnih centrov triumfalne naslove o doseženih in preseženih planih, ko se povsod drugod zavedajo obveznosti do skupnosti in do dane obljube, pri nas v Ljubljani žal ni tako. Kljub temu, da je bilo storjenega precej v smislu centralnih priprav na Univerzitetnem odboru in da so bile te priprave pravočasne, so predsedniki komisij za delovne akcije s posameznih fakultet in šol oddali samo 265 od predvidenih 580 prijavnice. Zelo pretresljiva številka, toliko bolj, ker so nekatere fakultete, recimo filozofska in pravna, ki sta bili znani kot fakulteti, kjer brigade niso predstavljale problema (spomnimo se samo, da je pravna fakulteta imela lani svojo brigado in da so filozofi lani prvi dosegli in pozneje celo presegle plan udeležbe), do predvidenega roka oddale celo manj kot 30% prijavnice. Isto velja za biotehniko in medicino - 8 oziroma 10 prijavnice od predvidenih 45 oziroma 40, nekje pri 50% izpolnitvi obveznosti pa sta FNT in AGG. Poleg strojnikov, ki dajejo svojo brigado, je edina svetla točka elektro fakulteta. Lahko rečemo, da komisija za brigade na tej fakulteti zasluži vso priznanje. Od vsega začetka so se zavedali resnosti in pomena akcije in pri tem je študentska organizacija nastopala kot celota. Rezultat je nadvse uspešen - v celoti dosežen načrt in v prihodnjih dneh ga nameravajo še krepko preseči. Zlasti pohvalno je dejstvo, da pri tem niso šli po liniji najmanjšega odpora, se pravi, da agitacije niso usmerili zgolj na julijsko brigado za Ankarano, ampak so zbrali za avtoput 23, za avgust v Ankarano 22 in za julij 9 prijavnice.

Izrazit primer enostranske agitacije imamo na ekonomiji, kjer so se resda načrtu že močno približali, žal pa predvsem na račun julijske brigade za Ankarano, pri tem pa skoraj v celoti ignorirali obveznosti do zvezne delovne ak-

cije in avgustovske brigade za Ankarano.

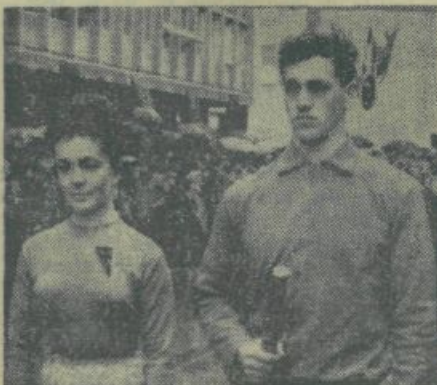
Ugotovili smo že, da je stanje presenetljivo klavarno tudi na filozofski fakulteti. Od predvidenih 95 prijavnice jih imajo zaenkrat zagotovljenih samo okrog 50. Imamo občutek, da je bila agitacija slaba in da je komisija za delovne akcije bila preveč prepuščena sama sebi, se pravi, da študentska organizacija ni v celoti sodelovala pri agitaciji. Tipičen primer je slavistika, kjer recimo tretji letnik ni imel niti enega sestanka, kjer bi razpravljali o udeležbi v brigadi in da o tem ni razpravljala niti osnovna organizacija, kot to ni še na marsikaterem drugem oddelku te fakultete.

Posebno poglavje so akademije, višje in visoke šole. Z njimi komisija pri univerzitetnem odboru sploh nima rednega stika in to kljub ponovnim pozivom in opominom. Svojo obveznost je izpolnila samo Visoka šola za telesno kulturo.

V celoti lahko žal govorimo le o tem, da letos študentska organizacija pri zbiranju prijavitelcev za delovne brigade ni uspela. Poleg objektivnih razlogov je za to še vrsta subjektivnih. Da je to res, najbolje dokazujeta prav primera strojne in elektro fakultete, kjer objektivni pogoji niso nič lažji kot po drugih fakultetah. Govorimo lahko o nedejavnosti, neresnosti in v skrajnem primeru tudi o neodgovornosti posameznih forumov študentske organizacije, ki nikakor ni storila vsega, da bi obveznosti do delovnih akcij poskušala izpolniti. To nas toliko bolj prizadeva, ker smo v jubilejnem letu mladinskih delovnih brigad, ko bi se morali te odgovornosti še toliko bolj zavedati.

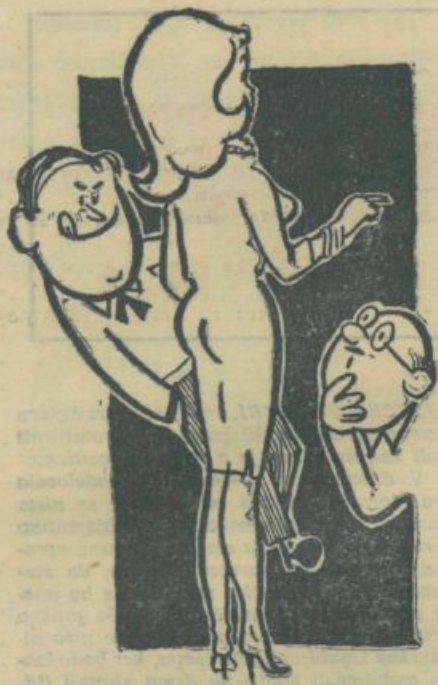
Preostane nam samo rahla tolažba, da je do začetka zdravniških pregledov še nekaj dni. Predsedniki komisij se posameznih fakultet so obljubili, da bodo v tem času storili vse, da bi se načrtu vsaj približali, če ga že nikakor ne bi bilo mogoče doseči. Dovolj žalostno pa je dejstvo, da o takih stvarih sploh moramo pisati.

Franček Lasbaker

silcem štafete palice. Deževno in kislo vreme v Ljubljani ni moglo držati nekaj tisoč mladih ljudi, da ne bi napolnili širokih ulic našega mesta. Letošnja štafeta mladosti je po pozdravu in izročeni čestitkah pred Konzorcijem stekla proti Postojni in od tam naprej proti drugim krajem naše republike. Ena misel hiti proti glavnemu mestu, k našemu dragemu Titu: »Živi nam še dolgo, Tito, vodi nas in mi Ti bomo sledili!«

ČE SE BOM ŽENIL...

● Verjetne in neverjetne zgodbe so se razpletle med ljudmi. Človek dela in ljubi. Ljubiti človeka pomeni ljubiti življenje, življenje pa včasih ravna z nami grdo, vendar ga moramo prenašati. Zakon je življenje v malem, del poti, ki jo prehodi človek od rojstva do zatona svojega sonca.

● Današnje zgodbe so iz našega sveta. Da se razumemo: nismo hoteli napraviti take reportaže, ki naj bi pomenila komu osnovo za iskanje problemov. Šli smo površinsko, vendar še vedno dovolj globoko, da o tem sploh lahko pišemo. Napisali smo nekaj vrstic o naših poročenih študentkah in študentih. Reportaža naj bo zato bolj za šalo kot zares.

● In še nekaj, da ne pozabimo in da ne bo presenečenj: vsaka podobnost s tistimi, ki jih naš reporter ni intervjuval, je slučajna.

KOLEGA MI JE PRAVIL:

Pet mesec sem vsaj dvakrat na teden srečal na ulicah simpatično dekle, ki bi ji prisodil kvečjemu dvajset pomlad, prijazno se mi je nasmihala, jaz pa tudi nisem ostal dolžan. No, pa sem se končno le odločil, da jo ogovorim. »Oprostite, tovarišica, zdaj se mi, da se že od neke poznava... Točkokrat sem te že srečal (saj vam smem reči kar

Mišice na obrazu so mu vztrepetale: »Ti, butelj, za koga me pa imaš!« Naglo sem se poslovil...

Mladoporočena

D. S. in V. L. sta se držala za roke. Njega sem poznal že od prej, ker je moj daljni sorodnik. Oba sta študenta. Lep parček sta; zdaj se bolj poredko

pravi. Vsake teden jo je ob sobotah hodil obiskovat na deželo in včasih je tudi ona prišla v mesto. En dan življenja... (se reče). Njej je postalo to živ-

LETO 1951-52:	skupno slušateljev	samski	poročeni	razvezani	vдови
	5358	4769	568	18	3
LETO 1952-53:					
	6342	5216	801	16	9
LETO 1961-62					
	10177	8618	1520	?	?

OPOMBA: Podatki veljajo za redne slušatelje.

Ali), pa te nisem nikoli utegnil vprašati, zakaj se mi smešjaš...» sem na hitro povezal par »logičnih« stavkov.

Potem sva šla v kino, kavarno, še prej pa se je predstavila. Imela je kakš-

skregata, pred poroko pa sta skoraj vsak dan bila v konfliktu.

»Kam sta šla na poročno potovanje?« »Bila sva kar doma. Mogoče bova šla poleti na morje, kajne možek,« se je ozirala na možička, ki je osveščeno pokimal. Pogovarjali smo se še in še, govorila je največ soproga, ki je imela, mimogrede povedano, zelo lep plašč in strgane nogavice, on pa je sporazumno prikimal. D. S. ni bil nikdar dober govornik.

Všeč mi je bilo, da se tako lepo razumeta. Poslušal sem načrte o bodočnosti:

»Na otroke še nič ne misliha, čeprav bi jih rada imela. Rada bi imela že velike otroke, da jih ni treba previjati.«

»Jaz bi rada imela hčerko,« je menila žena. Mož je bil za sina. Dejal je, da možje nosijo hlače...

Slučajno sem ga čez nekaj dni srečal pred Slogo. Stopila sva preko ceste, v Istro, da bi skupaj počakala za kino.

»No, kako ti gre,« sem ga še enkrat vprašal in ga spomnil na tole reportažo in na zadnje srečanje.

»Več,« je dejal resignirano, »moja žena je prav fajn. Res je, da pravijo, da me ima malo pod komando, pa se na to poživljam. Glavno je, da me ima rada! Končno to ni taka reč, če malo popustiš. Barka gre naprej...«

»Seveda,« sem neodločno prikimal. »Barka gre naprej. Torej so leva preoblekli v krotko ovco?«

»Saj se razumeva,« je kratko rekel in živčno pogoltnil ostanek konjaka. — Nato se je zbral in mirno vprašal: »Ti me izzivaš, lump?!«

M. B. nisem preveč nadlegoval z vprašanji. Povedal sem mu, da bom o tem napisal reportažo. Samo eno splošno vprašanje:

»Kako se počutiš v zakonu?« Začel se je smejati, kot bi ne bil normalen in iz vmesnih vzkljkov sem lahko razbral, da zakona in vprašanja ni vzel resno. (Razprava o ženskah, ki je sledila ostane med nama.)

Diskretno

Prva zgodba: Po poroki je bil vzoren zakonski mož. Takoj po poroki. Skrbel je za dom in družino, kakor se temu

ljenje enolično, on je imel veliko možnosti, da enoličnost prežene. Pozneje sta zaprosila za razvezo zakona.

Druga zgodba: Ona je vedela, kaj hoče... Vzela sta se na pomlad, ko je že po naravi afiniteta med spoloma velika. On ni bil študent. Obetal se je bajno potovanje nekam na zahod. Ko sta se vrnila, je bilo tudi zgodbe konec. Ona ima zdaj svoj dekliski priimek.

Tretja zgodba po dialogu:

»Koliko let si poročen?«

»Tri!«

»Kaj ti je najbolj všeč pri ženi?«

»Da misli s svojo glavo.«

»Te ima rada?«

»O ljubezni se nikdar ne pogovarjava.«

»Si kdaj preskočil ojnice?«

»Saj smo vendar v dvajsetem stolletju!«

»Te je žena kdaj varala?«

»Ne vem, sem bil pri vojakih.«

»Kaj svetuješ svojim kolegom?«

»Pazite, fantje, pazite!«

»Bi se poročil, če bi se še enkrat rodil?«

»Bi, samo bolj pozno.«

»Bi spet vzel Slovenko za ženo?«

»Seveda, to so punce! Prati znajo, kuhati znajo in tako dalje.«

»Kaj misliš o kontracepciji?«

»Prežal sem Menartove Časopisne stihe.«

»Meniš, da je prezgodaj, če se človek v študentovskih letih poroči?«

»Ni prezgodaj, če imaš vpisanih dvajset semestrov!«

Bilo je sedem suhih let...

...in dva otroke, drobna in velikih oči. Oče in mati sta bila študenta. Spoznala sta se v brucovskih letih in od takrat je tudi prvi pridelek. Dolga leta sta se stiskala v majhni sobi v Mostah. Ona je bila nervozna, ker ji je mladost uhajala izpod prstov in se je starala in redila. Njega so tlačili izpiti in pozneje absolventski staž. Na ramah je nosil težko breme. Služba mu je jemala veselje do študija, prišel je še drugi kričič. Z denarjem, ki sta ga imela, nikaikor nista mogla zvoziti do zadnjega v mesecu. Na deželo nista hotela pustiti otrok, ker sta ju imela preveč rada. Pred dnevi sem obiskal to študentovsko družino. Kmalu se bošta preselila v stolpnico in on bo v doglednem času doštudiral. Zanju se bo začelo lepše življenje.

B. S. in njen mož sta z iste fakultete. Že kot gimnazijca sta bila lep parček in v letnih počitnicah po prvem letniku sta se poročila.

»Dobro sva se razumela,« je povedala B. S., »pa sva se vzela. Mož je postal bolj resen, reden pri delu, ni več popival s prijatelji kot prej. Začel je tudi skrbeti za svojo zunanost: prej sem ga večkrat srečala, ko je hodil na predavanje kosmat kot rokovnjač, zdaj si lika hlače in nosi belo srajco. Sploh se je zelo spremenil, ta naš ata...«

»Kako reagiraš, če te ogovori v trolejbusu ali v kavarni nekdo, ki slučajno ni tvoj mož?«

»Vedeti je treba, zakaj me ogovori,« je karakterni in oprezno izjavila sosesednica. »Vsekakor mi je bilo vedno, kadar se mi je kaj podobnega pripetilo, precej nerodno.«

»Kaj najbolj pogrešaš v zakonu?«

»Razvedrilo. Prej sva šla vsako soboto kam plesat, zdaj pa le poredkoma. Jaz bi rada hodila v gledališče, njega pa to dolgočasni. Rad gleda nogometne tekme. Če bi šla v gledališče, bi on postopal po mestu. Tako največkrat napraviva kompromis in greva v kino.«

Soproga pa sem ob priliki vprašal:

»Ga še kdaj pokronate s prijatelji?«

»Jasno,« je zadosil moji radovednosti, »saj se nisem poročil za vse večne čase. Moja žena je demokratična in ne sprašuje dosti. Prejšnji teden smo lumpali na Otočcu, Zagrebčanke... Serin buteljke...«

»In opravičilo doma?«

»Nikome ništa!«

Lísti iz beležke

Besedo imajo ločenci. Eno izmed naših študentk sem prosil za razgovor.

»Zakaj si se razvezala?«

»Moj zakon je bil kratkotrajen, poroka gola formalnost. Mnogo je vzrokov, ki so vplivali name; predvsem mi ni bilo všeč živeti samo za kratek čas, nisva imela stanovanja in on je bil tako čuden. Skratka, ni bil moj tip. Pravzaprav sva kriva oba...«

»Kako se zdaj počutiš?«

»Kot prej. Ni mi dolgočas. Zakon ni posegel globlje v moje življenje, ni me utesnjeval, imela sem veliko svobodo... Zato tudi nisva komplcirala. Ločitev je bila brez scen, kvečjemu malo komična...«

»Kaj svetuješ mladim parom?«

»Vsak je svoj svet, vsak je svoje sreče kovač, zato so nasveti odveč. Vsekakor pa priporočam pozornost, točnost in

doslednost. Tudi majhne stvari včasih veliko pomenijo. Tistim pa, ki še niso poročeni: ne zamujajte randijev! Vsaka minuta čakanja pomeni minus.«

»Kaj misliš, koliko deklet ima fanta lahko v Ljubljani, da ena ne bi vedela za drugo?«

»Odvisi od prijateljic!«

»Bistvena postavka v zakonu?«

»Harmonija.«

»Bi se še enkrat poročila, če bi se ti ponudila prilika?«

»Bi. Zakaj pa ne! Saj sem še mlada!«

In res je mlada, simpatična in na vprašanja je odgovarjala ne da bi trenila z očesom. Prijetno in sodobno dekle.

Brez zaključkov

Vsake stvari je enkrat konec. Naši poročeni kolegi pa bi lahko še več povedali, saj se med štirimi očmi govori še mnogo več kot lahko kdo ujame v uho. Zakrknjeni samci naj ne uživajo preveč ob težavah zakonskega življenja. Končno ima tudi to svoje sončne strani. Zato tudi o zakonu resno razmišljamo. Če se pa med nami zgodijo in razpletajo nevsakdanje zgodbe, govorimo o njih. Take si je tudi naš reporter obeležil. TADEJ MUNIH

Ameriške univerze in njihovi študentje

postaja oddaja religiozni progrm, kjer se v različnih variantah zagovarja prepričanje, da edino cerkev lahko reši zahodni »svobodni sistem« pred komunizmom in njegovimi dogmami. (Ne pove pa, katera religija je za to poklicana; ne kako bi rešila družbene probleme »svobodnega sveta«, kajti ravno vloga religije in njene politične moči je dokaz, da je ta sistem v dilemi, na vse zadnje pa ne priznava, da bi človeštvo »rešila« z dogmami, ki so vsaj 20-krat bolj zastarele, od Marxove teorije, ki jo zaradi resničnega ali samo navideznega nerazumevanja imenujejo sistem dogem.) Stipendije, predvsem afriškimi in azijskim študentom mnogokrat podeljujejo religiozne ustanove, ki ne štedijo z dolarji v te namene, kajti ameriški državljani so cerkvi zelo radodarni. Nič tudi ni čudnega, da zavzema skoraj četrtino prostorov na »Boston University« teološki oddelek.

Osnovni vzrok za neorganiziranost in individualizem ameriških študentov je predvsem v socialnih pogojih. Študentje bogatih staršev, z vedno novimi, največkrat dirkalnimi avtomobili, se ne menijo za organizacijo, podobno pa je tudi z velikim številom drugih študentov (revnejših), ki si s honorarnim delom finančno pomagajo, zato jim za vse ostalo ostane premalo časa.

Moram pa reči, da so pogovori z ameriški študenti zelo zanimivi in prijetni, predvsem zato, ker niso vsiljivi, razen agresivnih »Birchier« (John Birch Society). Z zanimanjem, čeprav včasih s predsodki, spremljajo vse, kar jim je novo in v svojih odgovorih in mišljenju so zelo sproščeni in je navadno toliko mnenj, kolikor je ljudi ali pa še več, kar zavisi od trajanja razgovora.

Predvsem pri obravnavanju globljih družbenih problemov, kot so n. pr. razvoj in spremembe družbenih odnosov, njihovi vzroki in posledice itd., so na splošno dobesedno brez orientacije in se naslanjajo predvsem na podtke »in dokaze« iz dnevnega časopisa in radia, ki je osnovno sredstvo zelo nečedne politične propagande. Častna izjema je edino »New York Times«.

Se nekaj predstavlja amerškemu študentu preglavice, in to predvsem na manj znanih univerzah. Za vsak predmet obstoji tako število knjig, skript in učnih pripomočkov, da se večkrat študentje ne morejo orientirati in izbrati najboljših, kajti večkrat se avtorji pri razlagi istih problemov popolnoma razhajajo. To je sicer tudi splošna značilnost ameriške reklame, še bolj pa »ameriške demokracije«, kjer vsakdo glede na razpoložljiva sredstva propagira svoje izdelke ali ideje, kot »največje, najboljše in najcenejše«, kjer je sicer prvi prvi pokazatelj res v veliki meri dolo-

čen z dolarji ostala dva pa sta le bolj stvar navade. (Iz te demokracije za vse so pa, kar je popolnoma naravno, črtani samo državi nevarni elementi.) Torej za uspeh, kjerkoli, v masi največjega, najboljšega in najcenejšega, je treba izbrati ravno tisto, kar ima resnično take karakteristike. Američani pravijo tej umetnosti »know how« ali po naše »znajdi se«.

Vsekakor pa to manj drži za slavne

-mednarodni urad za kulturno dejavnost

Ko je pred šestimi leti Mednarodna študentska konferenca ustanovljala ta oddelek za kulturno dejavnost, se ni zavedala, da ta naziv zanj ni točen. Kaj vse ni kulturna dejavnost? Ta pomanjkljivost bi bila deloma odpravljena, če bi nazivu dodali, da gre tu za študentsko kulturo. Vendar se je prvotno ime že toliko udomačilo, da ga pozneje niso več izpreminjali.

»Študentski svet« se precej loči od ostalega sveta. Kljub mnogim skupnim točkam, imajo študentje svoje značilnosti, svoje posebne naloge in odgovornosti. Mnoge od teh nalog se nanašajo na bodoče delo študentov v »ostalem« svetu. Ta svet potrebuje znanstvenike, ekonomiste, lingviniste itd., skratka ljudi s specialnim znanjem na vseh področjih človeških dejavnosti.

V istem času, ta svet zahteva od njih, da so razgledani na vseh področjih človekovega bitja, da znajo misliti, da imajo odprte oči za vse, kar se dogaja okoli njih in tudi odprto srce za potrebe sočloveka. Svet zahteva od njih, da so graditelji družbe, v kateri žive. Zaradi vsega tega so si študentje sami zadali dolžnost, da del svojega časa posvetijo aktivnostim, ki so zunaj področja njihovega študija.

Napačno ime IBCA ni oviralo, da bi ne postala koristna ustanova pri izpolnjevanju nekaterih nalog. Največji cilj ji je še vedno, da bi povezovala vse študente sveta. Ze pred ustanovitvijo tega urada se je posebno v Evropi udomačila navada, da hodijo študentske skupine na gostovanja v inozemstvo. Organizirani so bili mednarodni festivali, kjer so se srečevali študentje različnih dežel. Največja vrednost takih dogodkov ni samo v zviševanju nivoja študentskih kulturnih dejavnosti, ampak predvsem v formiranju resničnega mednarodnega sodelovanja. Verjetno ne obstoja nobena druga prilika, kjer se lahko dokaže popolno nesmiselnost različnih nacionalnih predsodkov, kakor prav taki festivali, kjer je pravi poudarek na skupnih interesih, ki ljudi združujejo in ne razdvajajo.

Tako je IBCA postala centralna ustanova, kjer so se zbirale informacije o takih dogodkih in ki je zasledovala študentsko kulturno dejavnost po vsem svetu. Urad pomaga organizator-

univerze kot n. pr. »Harvard University« ali MIT — »Massachusetts Institute of Tehnology« v Bostonu. Boston, najstarejše ameriško velenje, znano najprej kot industrijski center, nato finančni, slovi danes predvsem kot znanstveno raziskovalni center severovzhodnih ZDA in kot rojstna domovina elektronske in finotehnične industrije. Harwardška univerza, najstarejša in najslavnejša v deželi, predstavlja dejansko celo mesto z nepreglednim številom šolskih, raziskovalnih in stanovanjskih posopij. Diplomirani na Harwardski univerzi pomeni za mladega Američana veliko garancijo za lepo kariero v prihodnosti.

Po svoje slaven pa je tudi MIT — inštitut za vse vrste tehničnih ved, z več sto laboratoriji, od fizičnih, kemičnih, jedrskih ter na drugi strani od laboratorijev na nivoju učenja in pridobivanja znanja, preko laboratorijev za usposabljanje diplomiranih kadrov, do najvišjih znanstvenih in raziskovalnih oddelkov, kjer je bila skonstruirana masa najpreciznejših instrumentov, od teleskopov do satelitov. Podobne ustanove so zibelke ameriških znanstvenih in tehničnih dosežkov in temeljijo na izredni vzajemnosti med teorijo in praktično realizacijo znanstvenih dosežkov, zato je tudi njihov uspeh neizogiben.

LOJZE SOČAN je bil prvi ljubljanski študent, ki je preko AIESEC (mednarodna organizacija študentov ekonomije) preživel šest mesecev na praksi v Združenih državah Amerike. V tej številki zaključujemo njegov zapis o ameriških univerzah, v kratkem pa nam bo napisal še o nekaterih srečanjih z ameriški študenti.

Večina študentov se izredno zanima za stanje v socialističnih deželah, kajti dejstvo, da teh držav še sedaj ni »vrag vzel«, kar bi bilo razvidno iz ameriške propagandne dejavnosti, daje mladim ljudem misliti, da verjetno tudi »komunizem«, kar je ameriški izraz za družbene sisteme socialističnih dežel, ne predstavlja samo vsega slabega in ko prične debata o gospodarskih, političnih in socialnih problemih, ni ne konca ne kraja vprašanj. Tudi razne ankete so pokazale, da so predvsem socialistične države »behind Iron Curtains« — za železno zaveso tisto, kar ameriške študente najbolj zanima.

V izražanju svojega prepričanja so ameriški študentje izredno sproščeni in ne zagovarjajo nekega splošnega mnenja, razen kar se tiče predsodkov do komunizma, kjer je glavni »kurjač tega pekla«, Nikita Hruščov. Glede političnega prepričanja bi jih težko razvrstili na razne skupine; od izredno objektivnih in naprednih ljudi, pa do skrajnih desnih ekstremistov, ki bi radi čimprej, doma in v svetu, odpravili komunizem; vsaka ekstremistična skupina ima celo svoj »bojni načrt«. Najpomembnejša je »John Birch Society«, ki vključuje tudi precej študentov, ali pa jih celo stipendira.

Bil sem nemalo presenečen nad religioznostjo mladih Američanov ter vlogo in spoštovanjem do religije med takšnimi študenti. Najbolj poznani so mladinski domovi ali hoteli »YMCA« oziroma »YWCA« (Young man /women/ Christian Association, to je krščanska skupnost fantov, deklet), ki sicer nimajo večje povezave z religijo, razen propagiranja religiozne literature, niso pa redki n. pr. študentje družbenih, tudi pravnih ali ekonomskih ved, ki redno hodijo v cerkev ali celo ministrirajo. Velik del študentov sicer ne zahaja redno v cerkev, vendar menijo, da je le dobro verovati v boga, če ne za drugega, pa vsaj »za vsak slučaj, da je pa le res kaj nad nami, ko pa človeka to nič ne stane«. Zavolj tega je pomembno dejstvo, da skoraj vsaka tretja radijska

jem festivalov, kulturnih seminarjev in ostalih kulturnih srečanj. V enem primeru je bil tudi sam udeležen pri organizaciji festivala. Konec leta 1959 je organiziral gostovanje univerzitetnega gledališča iz Guatemale po Evropi, v avgustu 1961 pa je organiziral prvi mednarodni seminar študentskega filma. Leta 1961 je razpisal tudi natečaj študentske fotografije »Student in kamera 1961« in zanj prejel množico fotografij iz vsega sveta.

V prvi vrsti pa je IBCA ustanovila, ki vedno pomaga z nasveti, ki povezuje študente in ki podpira vsa prizadevanja študentov, da bi povečali zanimanje za vse vrste kulturnih dejavnosti in izboljšali njihovo raven. Ves čas pa hoče biti tudi iniciator prijateljstva in solidarnosti med študenti vsega sveta.

J. P.

Seminar za praktikante

Študijska podkomisija Komisije za mednarodne stike je pripravila seminar za študente, ki odhajajo na prakso v inozemstvo preko mednarodnih organizacij AIESEC, AIESEC-IFMSA in drugih. Seminar je bil v času od 26. do 28. marca in 4. do 5. aprila in se ga je redno udeleževalo okrog 80 študentov. Vodila sta ga tov. Merhar, asistent z ekonomije in tov. Čarni s sociologije, po vnaprej določenemu programu, ki je dajal osnovne smernice za diskusijo. — Posebno pozornost so posvečali razvoju družbenih sil v sodobni družbi, razpravljali so o samoupravljanju pri nas, o novem gospodarskem sistemu, o nagrajevanju po učinku, o sistemu delitve dohodka itd. Diskusija se je dotaknila tudi specifičnosti naše zunanje politike in se posebej ustavila ob odnosih s Sovjetsko zvezo in z državami vzhodnega tabora. Na seminarju so sodelovali tudi praktikanti iz prejšnjih let.

Ta prvi tovrstni seminar je pokazal, da so študentje zainteresirani na tem, da se seznanijo s stvarmi, ki jih bodo morda morali nekje v inozemstvu tolmačiti. Dobro bi bilo, da se odslej ti seminarji organizirajo vsako leto. Komisija za mednarodne stike nudi vsem praktikantom tudi različno gradivo o državah, kamor odhajajo.

J. P.

■ V letošnjem letu postaja Akademsko športno društvo Olympia čedalje močnejše osrednje ljubljansko športno društvo. Po napovedih so se mu pretekli teden pridružili tudi hokejisti »Ljubljanec«.

Tako se vsebolj uresničuje zamisel o združitvi kvalitetnih športnih kolektivov, kar bo odločilnega pomena za ureditev razmer in delovnih pogojev v našem športu, tako v atraktivnem, tekmovalnem kot tudi v ostalih vrstah športnega dogajanja.

■ Košarkarji Olympie — državni prvaki za 1961 so prestopili še tretjo zapreko v tekmovalstvu za pokal evropskih prvakov. Za avstrijskim in nemškim so premagali tudi belgijskega prvaka, kljub porazu v Antwerpenu.

Naslednji nasprotnik — španski prvak Real — bo vsekakor trd oreh, tako na igrišču, še bolj pa v klubski blagajni. Vendar lahko športni kolektiv, ki je doslej že tolikokrat uspešno afirmiral jugoslovansko košarko, zanesljivo upa na dodatno finančno pomoč za kritje stroškov tega visokega, prestižnega tekmovalstva.

■ Na sliki: Kot na vseh tekmah doslej, je bil tudi tokrat pobudnik visoke zmage — Ivo Danec.

Dvostopenjski študij na VŠTK

S skromnim orisom predstavljamo Visoko šolo za telesno kulturo v Ljubljani, ker mnogi še ne poznajo njenega dela.

Šele z letošnjim študijskim letom bo imela VŠTK štiri letnike in reden dvostopenjski študij. To pomeni velik doprinos k preporodu telesne vzgoje, ki doživlja danes pomembno prevrednotenje, tako kot šolsko vzgojno torišče in kot oblika svobodne aktivnosti, katere cilj je rekreacija.

Po dolgih letih stihije in diletantizma smo tudi na tem družbeno pomembnem področju prešli k načrtnosti in prenašanju znanstvenih izsledkov na telesno vzgojno prakso. Z novimi visokokvalificiranimi kadri bomo pospešili razvoj telesne vzgoje v šolah in vplivali na višjo raven športne dejavnosti v družtvih, na strokovnost v rekreaciji delovnih ljudi in končno, na večje zanimanje za poklic učitelja telesne vzgoje.

Problematika telesne vzgoje in športa vedno bolj zaposluje vso našo skupnost. Trdoživost starih usodlin in diletantizem preteklosti, ki ju še vse preveč srečujemo tudi danes, zahtevata poglobljeno delo na področju medicine, higijene, sociologije, pedagogike, mentalne higijene in psihologije. Zadnja leta smo posvetili vprašanju telesne vzgoje več skrbi, vendar s tem še daleč

nismo rešili kupa problemov, med katerimi je morda najbolj pečere vprašanje utemeljevanja učno vzgojne in rekreativne dejavnosti.

Zapostavljanje telesne vzgoje v šolah je imelo za posledico, da je telesna vzgoja začela zaostajati za splošno vzgojo. Šele ob sodobni in napredni zahtevi, da mora vsako vzgojno torišče upoštevati vse vidike otrokove osebnosti, se je začela intenzivneje razvijati teorija moderne telesne vzgoje.

Poglobljene študijske priprave

Z ustanovitvijo Visoke šole za telesno kulturo se bo močno poglobila študijska priprava telesnovzgojnih delavcev. Študij je organiziran po načelih dvostopnosti tako, da daje prva stopnja višjo strokovno izobrazbo in kvalifikacijo za predmetnega učitelja, druga stopnja pa visoko strokovno izobrazbo in kvalifikacijo profesorja telesne vzgoje. V prvih štirih semestrih dobi študent osnovno znanje iz teoretičnih in praktičnih predmetov ter potrebno znanje za delo v osnovnih šolah. S tem je diplomant prve stopnje usposobljen za poklic, hkrati pa tudi za nadaljnji redni ali izredni študij.

Na drugi stopnji pa se slušatelji podrobneje seznanijo z gibalnimi potrebami človeka, kakor tudi z ustreznimi telesnimi vajami in metodami. To naj prispeva k pravilni izbiri telesnih vaj in pravilni obremenitvi organizma pri telesni vzgoji, tekmovalnem športu in rekreaciji. V četrtem letniku predvideva statut usmerjanje v specializacijo za potrebe šol, družbenih organizacij in delovnih kolektivov. Da bi šola pripomogla športni rekreaciji v delovnih kolektivih, so bila letos na šoli predavanja o pojmu, smotrih in vrstah rekreacije.

Razvijati športno rekreacijo v industriji

Šolski mladini je zdaj že zagotovljena vsaj minimalna telesna vzgoja, trenutno predstavlja najbolj boleče mesto športna rekreacija v industriji. Prav odtod izvira veliko zanimanje za izrabo delovnega časa in še posebej za izrabo prostega časa. Iz tega se je razvila nova znanost, znanost o rekreaciji in tudi nov poklic — poklic rekreacijskega delavca. Dobro usmerjena in pravilno organizirana rekreacija vpliva na večjo delovno storilnost in preprečuje vrsto škodljivih pojavov. To spoznanje je za našo družbeno perspektivo nadvse pomembno, zato ne sme ostati vprašanje rekreacije delovnih ljudi stvar stihije, ampak pomembno družbeno-politično vprašanje. V socialistični družbi mora pri rekreaciji biti v ospredju ne le izboljšanje produktivnosti ali odstranjevanje kvarnih družbenih pojavov, temveč prav tako humanistična skrb za človeka.

Visoka šola bo morala vzgajati tudi temeljito razgledane praktike. Naivno in nemogoče bi bilo pričakovati, da bo Visoka šola uvedla prav vse športne panoge, tako bi ostala raven znanja in zmogljivost prenizka. Šola bo priznala prioriteto tistim telesnim vajam, ki so predpisane s šolskimi učnimi načrti in tistim športnim panogam, o katerih sodi družba, da so v našem času in naših razmerah najpotrebnejše.

Ker pa telesne vaje niso naše končni smoter, temveč le sredstvo za oblikovanje človeka, da bo odpornejši, močnejši in sposobnejši za delo, tedaj je razumljivo, da ne gre brez sistematičnega študija. Družba je zainteresirana na tem, da se v doglednem času dvigne raven naših najboljših atletov, plovavcev, smučarjev, nogometašev in drugih vrhunskih tekmovalcev, ki reprezentirajo našo državo na mednarodnih tekmovaljih. Torej, Visoka šola bo morala nove kadre vzgajati tako, da bo po eni strani njihovo vzgojno in praktično delo služilo prvenstveno ljudskemu zdravju, po drugi strani pa bo morala odigrati vidno vlogo v prizadevanju dvigovanja kvalitete našega športa.

Ce strnemo vse te naloge in dejstva pridemo do zaključka, da strokovno izobraževanje študentov Visoke šole ni odtrgano od konkretne problematike naše družbe ter da sioni na širokem razumevanju in poznavanju nalog telesne kulture v socialistični družbeni ureditvi.

F. Lasbajer

A. ULAGA

Naš cilj - Andi

Včasih smo mnogo hodili skupaj v hribe, plezali in kovali načrte za bodočnost. Zdaj pa me je študij malo odmaknil od dela Akademskega planinskega društva. Še vedno sem član, toda nič več ne hodimo tako pogosto skupaj v hribe. Zato me je tem bolj presenetila novica, da se nam nekdanje želje uresničujejo.

Ce bi ne bil presenečen z novico o odpravi, in če le ta ne bi zdela skoraj neuresničljiva, bi tudi ne pisal tega članka.

Toda ko sem zopet prišel na društvo, videl kako delajo in kakšne cilje zasledujejo, sem začutil skoraj dolžnost, da nekaj napišem.

Ce je že mene presenetila novica o odpravi v Ande, kako so se začudili šele tisti, ki niso bili nikdar povezani z našim društvom in njegovega dela sploh ne poznajo.

Tudi jaz sem imel v začetku cel koš pomislekov zaradi odprave. Iz nezaupljivega opazovalca sem se počasi spreminjal v gorečega pristaša; in zdaj samo upam, da bodo vse težave prebrodene in cilji uresničeni!

Smo sposobni organizirati takšno odpravo? me je najprej zaskrbelo. Ko sem začel premišljati o tem, kako že več kot 10 let deluje naše društvo, sem se prepričal, da bomo uspeli. Na prvi pogled kaže, da je enostavno voditi Akademsko planinsko društvo. Vendar ni tako. Vedno se nekaj izpreminja. Mladi dobijo šele prve izkušnje, stari odhajajo. Vsa ta leta nam je uspelo obdržati enotnost društva. Nikoli ni prišlo do preprirov in prepričan sem, da bo bodoča ekipa idealno homogena. Tudi tehnično se dorasli za tak podvig. Prepričal sem se o tem. In ni mi bilo treba storiti drugega, kot pogledati v knjigo vzponov. Nekaj sto plezalnih smeri letno; ture v Franciji, Italiji, Avstriji, Angliji, Norveški in Švici, ter odprava na Češko in Laponsko. Vendar, Južna Amerika je daleč, stroški prevoza veliki. To je bil prvi, res velik pomislek. Že naša prva himalajska odprava je bila draga. Druga bo predvidoma še dražja. Koliko šele

bi stala odprava v Ande? Pogledal sem v knjigo in ostal presenečen. Komaj sedmimo nove odprave v Himalajo in četrtno stare. Skoraj bi si mislil, da je pomota, ali zgolj propagandna poteza odbora za odprave. Ko pa sem se poglobil v preračunavanje, sem le uvidel, da imajo Andi kljub veliki oddaljenosti tudi mnogo prednosti. Zeleznica pelje skoraj do podvznožja gora. Tako odpadajo vse kolone nosačev in dolgotrajna bivačenja v snegu. Zaradi tega tudi ni potrebno toliko specialne opreme. Ker je oprema mnogo manj zahtevna, bodo uporabili nekatere himalajske stvari, ki za novo odpravo ne pridejo v poštev. In ta faktor bo zopet občutno znižal stroške.

Kljub vsem prednostim pa so dostopi na vrhove alpinistično zahtevni. Razen tega bo odprava večkrat dosegla preko 6000 metrov, in to brez kakršnih kolj naprav za dihanje. Odprava sama ima poleg čisto alpinistično-tehničnega značaja, tudi drug pomen. V povezavi s Patofiziološkim inštitutom pod vodstvom Andreja O. Zupančiča, namerava znanstveno delati. Proučila bo mnoga zanimiva poglavja, o vplivu višine o na-

porih in tekočinskih spremembah v telesu ter še marsikaj drugega, kar je malo, ali skoraj neraziskano. V ta namen smo dobili že prvo finančno pomoč od Sklada Borisa Kidriča!

Rad bi povedal še nekaj o tem, kako je sploh prišlo do organiziranja odprave. Društvo stalno narašča. Vedno več ima članov in tudi kvaliteta plezalske ekipe se izpopolnjuje. Gotovo ne bo pretirano, če rečem, da smo dosti naredili za razvoj športa na univerzi in za razširitev planinstva v Sloveniji. Izključno z lastnimi sredstvi brez tuje pomoči smo spoznali skoraj vsa evropska gorstva. Nikoli pa nam ni bilo žal ne truda in ne naporov, ki smo ga vložili v delo. Imeli pa smo nekako neprijeten občutek, da v svoj delokrog nismo zajeli vse, kar bi lahko. Odkrili smo, da ravno na znanstvenem področju premalo delamo. Plod tega je bila ustanovitev Ekspedicijskega komiteja. Skupno delo teh dveh odsekov nam je dalo ne samo moralno moč, temveč nam je postala skoraj dolžnost organizirati odpravo.

Tako smo konec preteklega leta začeli z intenzivnim pripravam za odhod v Ande! V. Mesarič

Namiznoteniško prvenstvo pokrajinskih študentskih klubov

Tretjič - Kočevje

Sestega, že povsem tradicionalnega namiznoteniškega prvenstva pokrajinskih klubov, pod pokroviteljstvom Univerzitetnega odbora ZŠJ in v organizaciji Prleškega študentskega kluba, se je letos udeležilo osem klubskih ekip. Tudi ekipna zmaga je bila pojem tradicije, saj so dobri igralci kočevskega študentskega kluba, v postavi Turk, Bastar in Stadija, tretjič po vrsti osvojili prehodni pokal Univerzitetnega odbora. S tem je ta lovorika prešla v njihovo trajno last. Pred njimi so pokal dvakrat osvojili Korošci, enkrat pa združeni Pomurski študentski klub (na I. turnirju 1955).

Letos so se prvenstva udeležili naslednji pokrajinski klubi: Kočevje, Novo mesto, Ptuj, Koper, Klub študentov Prekmurja, Celje, Prleški študentski klub in Gorica. Klubi so navedeni po vrstnem redu osvojenega mesta na le-

tošnjem prvenstvu. Lahko rečemo, da je Kočevju pomagala do ponovnega prvega mesta v precejšnji meri sreča. — Ekipa se bile v glavnem izenačene, med najbolj razburljivo dvoboje pa spadajo naslednja srečanja: Ptuj — Prekmurci 5:4, Kočevje — Ptuj 5:4, Novo mesto — Koper 5:4 in v finalu Kočevje — Novo mesto 5:4. V zadnjem dvoboju sta se pri zmagovavcu posebno odlikovala Turk in Bastar, pri drugoplasiranem pa Uhl in Plavec.

V konkurenci posameznikov je tekmovalo 26 tekmovalcev. V A skupini je zmagal Pirc (Maribor — spet tradicija!), 2. Jazbec (Celje), 3. Turk (Kočevje), v B skupini pa Turk pred Stadijo in Uhlom. Posebno priznanje je treba dati organizatorju prvenstva, Prleškemu študentskemu klubu, ki pripravlja tudi medklubsko prvenstvo v odbojki.

F. Lasbajer

ŠTUD

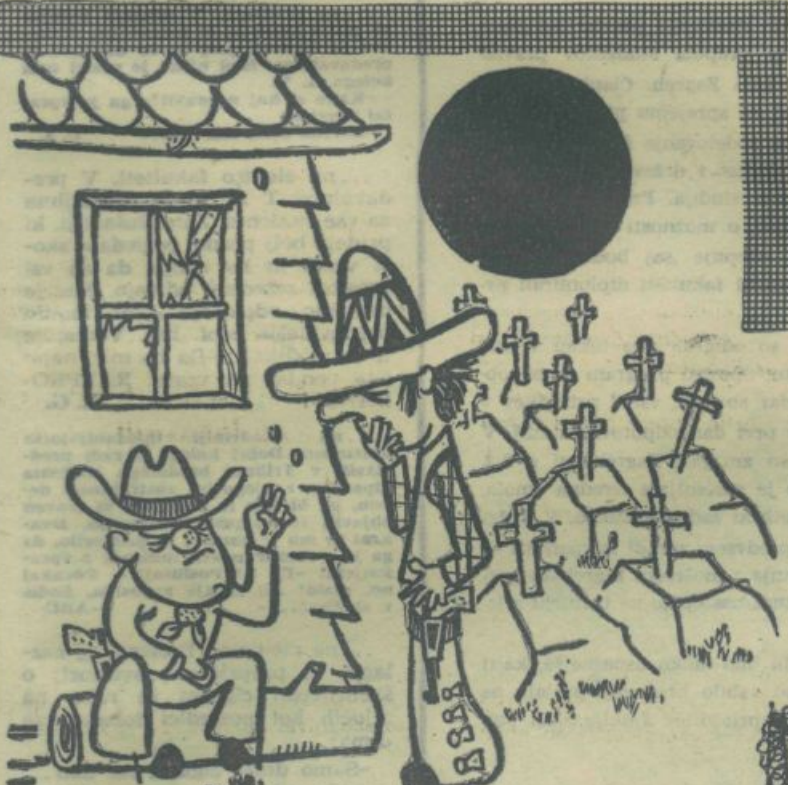

RISANJE
MRTVE
PRIRODE

POGREBNI
ZAVOD

NUDIMO
UGODNE
ŠTIPEN
DIJE

PRAVIJO, DA BODO
IZKLJUČILI BILLA
IZ NASELJA

NEMOGOČE, NJEGOVOV
STRIC JE Vendar
SHERIFF !!!

NA

DIVJEM

ZARADU

PREJŠNJI TUREK BI
MORAL BITI TU, KO SMO
IMELI BRUCOVANJE!

JE SE KDO, KI TRDI, DA JE
HRANA V MENZI ZANIČ ?

AHA,
ZOPET
NOVI!

V preteklih štirih letih so študentje prava na svojih partizanskih pohodih prehodili Kozaro, Bogomilo v Makedoniji, obiskali so Drvar in zahodno Bosno, lani pa zibelko naše revolucije — prvo osvobojeno ozemlje v zahodni Srbiji. — Letos bodo obiskali partizanske kraje na Notranjskem, Primorskem in Gorenjskem. Na sliki: študentje ljubljanske pravne fakultete na III. partizanskem maršu med počitkom.

V. PARTIZANSKI POHOD

V nedeljo, 22. aprila, bo krenila iz Ljubljane na V. partizanski pohod študentov prava brigada »Toneta Tomšiča«. 240 študentov pravnih fakultet iz Beograda, Zagreba, Sarajeva, Skopja, Novega Sada, Pristine, Niša, Splita, Ljubljane in Višje pravne šole iz Maribora bo v petih dneh obiskalo partizanske kraje Notranjske, Primorske in Gorenjske.

Pripravljalni odbor pod vodstvom komandanta brigade tov. Marka Mraka, absolventa prava iz Ljubljane, je s požrtvovalnim delom od začetka šolskega leta, poskrbel, da bo pohod dobro organiziran in da bo v celoti dosežen namen te tradicionalne manifestacije študentov prava.

Brigada Tone Tomšič bo formirana v Tivoliju, udeleženci si bodo ogledali muzej Narodne revolucije in položili vence na grobnico narodnih herojev. Popoldne se bodo z avtobusi odpeljali mimo Vrhnike, (ogled Cankarjeve rojstne hiše), Stampetovega mosta do Loža. Tam bo zvečer partizanski miting s sodelovanjem študentskih kulturnih skupin. Drugi dan bodo obiskali Postojno (opis akcije požiga skladišča bencina v jami, potem pa Vojsko nad Idrijo, oz. partizansko grobišče na Vojsčici in partizansko tiskarno »Slovenija«. Zvečer se bodo ustavili v Idriji, kjer bodo prav tako organizirali miting.

Tretji dan je namenjen ogledu nekaterih obratov rudnika živega srebra, nakar bodo krenili v Cerkljo na Koroškem in k bolnišnici Franje. Pot od Črnega vrha nad Idrijo do Zelenikov bodo udeleženci prehodili peš.

Tribuna - glasilo Zveze študentov - Izdaja Univerziteni odbor ZSJ - Ureja uredniški odbor - Odgovorni urednik Stane Cehovin; glavni urednik Niko Tlačar - Uredništvo in uprava, Tribuna Poljanska 5/II, telefon 30-123 - tekoči račun 600-14/3-567 - Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 20 din - Rokopisov in fotografij ne vračamo - Tisk: CP Delo, Ljubljana. Tomšičeva I. tel. 23-522.

tribuna

Ustavili se bodo na kraju, kjer je bila ustanovljena Prešernova brigada. Naslednji dan jim bodo nekdanji borci opisali Dražgoško bitko. Z Vodiške planine na Jelovici bodo krenili v Kropo, od tam pa z avtobusi v Kranj, kjer bo koncert Invalidskega pevskega zbora. Zadnji dan pohoda bodo obiskali Begunje, Jesenice, kjer si bodo ogledali železarno, Vrbo in Bled. Pohod bodo zaključili v Ljubljani.

Tradicionalni »Teden študentov prava« že več let nazaj še posebej razgiba družbeno aktivnost na pravni fakulteti. Poleg stalnih oblik dela, ki jih organizira fakultetni odbor, so pomembne prireditve, ki utrjujejo tovariške odnose med študenti, služijo medsebojnemu spoznavanju; saj je znano, da vse premalo študentov redno spremlja delo na fakulteti. Te akcije so predvsem športna tekmovanja med letniki in pa izlet na Rašico.

Govornik

Dragi urednik!

Skoraj ne mine teden, da ne bi sedel po dve, tri ure na sestankih. Precej časa mi vzame to izvenšolsko delo, saj se večkrat zdi, da mi na teh sestankih naložijo nove dolžnosti, ki imajo za posledico nove sestanke, kjer spet delimo delo in funkcije. Taki sestanki se navadno zavlečejo. Smo pač ljudje in vsak ima o določeni stvari svoje mišljenje. Vsak bi rad govoril... In kaj se zgodi. Namesto hitrega posredovanja osnovne misli vsi govorniki ponavljajo besede drugih, razlagajo stvari, ki so otrokom razumljive, zraven pa uporabljajo takozvana mašila, ki jih vsi dobro poznamo. Rabimo jih pri izpitu, da hitreje mine čas in da se govori. Nedavno smo spet sestankovali. Po referatu se je razvila burna debata, ki se je, kolikor več časa je trajala, vedno bolj oddaljevala od poante poročila.

Končno je vstal pameten fant. Bil je edini, ki je vedel, kaj mora govoriti. Nekaj časa so ga poslušali, potem pa je kolegij začel mrmrati; preden je končal, drugi že niso več sledili in se med sabo pogovarjali o drugih stvareh.

Pustimo misel o disciplini na sestanku! Ko sem premišljeval, zakaj je bil oni govornik tako neroden, sem ugotovil, da ni znal govoriti. Mimogrede moram povedati, da je študent ene od družbenih fakultet. Z govorjenjem si bo služil kruh in tokrat je imel tako bistre misli in tako slabo je govedal. Pa ni edini, ki nima zahtevnega

Na povabilo študentov pravne fakultete iz Zagreba je skupina študentov pravne fakultete obiskala Zagreb. Člani študijske skupine so se na sprejemu pri prodekanu dogovarjali za sodelovanje študentov-pravnih vseh fakultet v državi. Glavna tema je bila reforma študija. Precej široko so tudi razpravljali o možnosti zaposlitve diplomantov I. stopnje, saj bodo letos na ljubljanski pravni fakulteti diplomirali prvi slušatelji.

Sportniki so odigrali dve tekmi v malem nogometu. Športni program je bil obširnejši, vendar so naši, vsled prireditev v Ljubljani, že prvi dan odpotovali nazaj. V prvi tekmi so zmagali Zagrebčani s 3:3. Naše igravce je spremljala izredna smola, saj so kar petkrat zadeli vratnico. V drugi tekmi so — predvsem zaradi izčrpanosti — izgubili srečanje z moštvom zagrebske garnizije, ki je tudi nastopalo na turnirju z izidom 2:0.

Srečanje bi bilo lahko uspešnejše, kajti prireditelji so vabilo prepozno poslali, ne oziraje se na prireditve ljubljanskih študentov.

načina posredovanja idej, mnogo študentov nima prirojenih govorniških sposobnosti. Sposobnost lepega govora in izražanja pa se da pridobiti — (duhovniki znajo »pač tako lepo pripovedovati«). Kaj ne bi kazalo pri nas uvesti katedro in ne samo govorne vaje na slavistiki, na eni izmed omenjenih fakultet, kjer bi profesorji — strokovnjaki, predavali retoriko. V Italiji v srednjih solah dajejo dijakom vsaj osnovne pojme iz te veščine. Pokojni profesor Gavella je sicer o tem nekeje pisal, vendar so se njegove razprave nanašale na gledališke igravce, na njihovo dikcijo in podobno...

Da je bila retorika ena izmed antičnih predmetov izobraževanja, je jasno že srednješolcem. Da pa bi bilo ta »predmeta« že več kot potrebno uvesti na naših družbenih fakultetah, je pomislil že marsikateri študent.

Ni odveč, če podpremo to idejo in o tem pišemo tudi v Tribuni.

Lepo te pozdravlja

Jože

PP-17

Zgodilo se je...

...na elektro fakulteti. Novodošli študentje v fizikalni predavalnici niso poznali moža v delovni halji, ki je brisal tablo, zato so še naprej glasno govorili. Čez čas se je profesor Kušcer obrnil in rekel z glasom, da je že ob prvih besedah nastala tišina: »Kolegi, veselilo me bo, če boste pri izpitu vsaj polovico toliko govorili, kot sedaj!« Nato je začel v miru predavati. M. G.

...pri predvojaški na filozofski fakulteti. Predavatelj je razlagal študentom orientiranje v naravi s pomočjo ure.

»Evo, momci,« je rekel, »stavite sat na odprto roko in izpružite roko. Onda krečete naokolo i tamo gde sat nestane, tamo je istok. Pravec sever možete tada brzo pronači...«

M. T.

...na gradbeni. V drugem letniku so pisali kolokvij iz hidravlike. Nekateri so končali prej in so odhajali iz predavalnice. Med njimi je prišel tudi kolega A. V.

»Kako si kaj napravil?« ga je vprašal Srečko.

»Seveda sem, slab vtišt!«

U. J.

...na elektro fakulteti. V predavalnici T 15, ki je premajhna za vse študente. Zato slušatelji, ki pridejo bolj pozno, pogledajo skozi vrata in ko vidijo, da so vsi prostori zasedeni, odidejo. Ker je nenehno odpiranje vrat motilo predavatelja prof. ing. Verča, je le-ta vzkliknil: »Da bo mir, napišite vendar na vrata: RAZPRODANO!«

M. G.

...na Akademiji upodabljajočih umetnosti. Dobri kolegi bi radi predstavili v Tribuni bradatega študenta kiparstva z njegovim abstraktnim delom, pa bi bilo le bolje, da bi zraven objavili še njegovo fotografijo. Dva-krat se mu je camreč že primerilo, da ga je v mestu ustavil mlčenik z vprašanjem: »Ej, ti! Poslušaj! — Počakaj no, malo! Ali si kje zaposlen, hošis v službo?«

ABC

...na medicini. Profesor je razlagal in prepričeval auditorij o škodljivosti cigaret in raku na pljučih kot posledici tobakovega dima:

»Samo deset cigaret na dan... v tridesetih letih mora, mora nastati rak...«, je zastraševalno povedal. Potem je segel globoko v žep, izvlekel Moravo in mirno prižgal.

M. T.

...na pravni fakulteti. Absolventa prava, ki se je vpisal še na ekonomijo, je vprašal kolega: »Kaj nas boš ti popolnoma zapustil?«

»Veš,« mu je odgovoril, »po sreču sem še vedno pravnik, zlasti v aprilu.«

T. M.

...na medicini. Prof. Kobetova vpraša na izpitu kandidata, kako se nazivata podlahni osi.

Po kratkem premisleku kandidat reče:

»Radius in calcaneus.« (ta je na nogi)

»Veste,« odgovori profesorica, »to je lapsus.«

Kandidat čez nekaj trenutkov reče:

»Seveda, radius in lapsus.«

B. B.

...na elektro fakulteti. Ker so na fakulteti izpitni roki po dogovoru, je kolega stane N. iskal v poletnih mesečnih profesorja iz Osnov elektrotehnike, na fakulteti. Ker ga dopoldan ni našel, je odšel na kopanje na Savo. Tam je slučajno srečal profesorja dr. Romana Poniza, kateremu je povedal svojo željo. Profesor, očitno dobre volje, je dejal:

»Ste že pripravljeni za izpit?«

»Seveda!«

»No, potem hova pa kar tu naredila, če ste zato.«

To sta tudi storila. Ko je profesor pri nekem vprašanju opazil izmučen pogled študenta, je predlagal majhno ohladitev v Savi.

In res, po ohladitvi, je bil kolega Stane kakor prerujen in je na vprašanja gladko odgovoril.

S. V.